

Návštěva krajského soudu

Matěj Louman UČO:535831

Nejdříve, než se pustím do svých postřehů z návštěvy soudního jednání na Krajském soude v Brně. Bych rád jenom stručně popsal, na jaký případ, jsem šel. Jednalo se o odvolací soud, kde se proti rozsudku okresního soudu odvolal muž původem z Ukrajiny, který byl obviněn za napadením nožem, přičemž způsobil dvou centimetrovou ránu a z obecného ohrožení na zdravý.

První věc, která pro mě byla nová a dost mě znervóznila hned ze začátku byl samotný příchod do jednacího sálu. Když jsem přišel ke dveřím, za kterými se měl nacházet jednací sál, tak jsem znervóznil, nevěděl jsem totiž jak se dostat dovnitř. Chvilí jsem přemýšlel, jestli se musí t'ukat na dveře nebo mám čekat na vyzvání ke vstupu do místnosti. Nakonec jsem se rozhodl počkat. Jednání začalo asi o deset minut později, než bylo původně psáno v rozpisu. Což mé nervozitě akorát přidávalo. Naštěstí se v té chvíli objevily další lidé čekající na soudní řízení, takže jsem alespoň měl jistotu, že stojím dobře. Nakonec nás všechny do místnosti pustila vězeňská stráž, když přivedla obviněného.

Po vstupu do jednacího sálu jsem zjistil, že se zde kromě obvyklých lidí zastávající obvyklé funkce (myšleno soudkyně, zapisovatelka, státní návladní atd.) objevila i paní tlumočnice, která byla u soudu přítomna z důvodu jazykové bariéry mezi soudem a obžalovaným, jak už jsem říkal, byl ukrajinské národnosti, a proto česky uměl jenom pár základních slov jako děkuji a dobrý den. Mít tlumočnici dávalo samozřejmě naprostý smysl, akorát mě její přítomnost skutečně překvapila a kdyby se měli za úkol vyjmenovávat všichni lidé, které můžeme potkat u soudu, tak by mě tlumočnick ani snad nenapadl.

Samotný obvinění byl přiveden s pouty a v doprovodu vězeňské služby. To pro mě byl docela šok, protože většinou když vidím ve zprávách nějaké závěry z jednání soudu, tak obžalovaný většinou přicházejí samy a ustrojený formálně v obleku, zde přišel v poutech a v jasné červené mikině a teplákách, což nekorespondovalo s mou představou toho, jak vypadá průměrný obviněný.

Po začátku jednání se téměř instantně začali všichni přítomní účastníci jednání, kromě obviněného hrabat v papírech a něco si škrtat nebo označovat. Celkově se jednalo, protože to byl odvolací soud o poměrně krátký proces, který mohl trvat na nejvýš 45 minut, takže mě udivuje, že tam všichni měli obrovská lejstra papírů a pořád se v nich přehrabovali. Osobně si až myslím, že to někteří z nich dělali už jen tak podvědomě nebo protože to patří k takové té soudní normě, že správný advokát si musí pořád něco upravovat v lejstrech a pokud tak nečinní, tak nemůže být dobrý.

Kdybychom měli zůstat u obhájce, tak mě udivilo, že obžalovaný vedle něj nesedí. Zde si nejsem jistý, jak to funguje v českém soudnictví, ale v Americe je poměrně běžné, že obžalovaný sedí se svým právníkem za jedním stolem. Je možný, že protože se jednalo pouze o odvolací soud, tak to nebylo nutné, ale poměrně mě to překvapilo a lehce rozbilo mé vnímání toho, jak to u soudů vypadá.

Co ale totálně splnilo moji představu o podobě soudu, byla ta neuvěřitelná organizovanost, která je v této instituci vyžadována. Každý ví, kdy může mluvit, je zde pevně daný řád a pořadí, kterým se soud řídí a když se tak nedodrží, tak je trestán sankcemi. Například když se chtěl obžalovaný na něco zeptat, když neměl na to vyhrazený prostor, tak ho soudkyně okřikla a nedovolila mu s jeho dotaz položit, protože již jeho prostor se vyjádřit skončil a měl teď mluvit někdo jiný.

Celkově mě na soudním jednání zaujala spousta věcí. Byla to totiž má první zkušenost se soudnictvím, veškeré moje znalosti o tomto prostředí jsem měl z televizích seriálů a občas z médiích, a i když si stále myslím, že soudní proces je ve spoustě zábavných zdrojů udělán věrohodně a kvalitně, tak se to stále liší od reality. Člověk to najednou totiž vidí v celku a zažije i chvíle, jako je vykázání ze soudní místnosti z důvodu porady soudců o vynesení rozsudku. Navíc se člověk podívá na místo, které pro něj i přes televizní zpracování, bývá často záhadou. Přece jen u nás se většinou nemůže pořizovat záznam jednání pro soukromé účely, a tak člověk, přesně neví, co se za dveřmi do soudní síně děje. Proto pro mě návštěva byla velice zajímavá. Všiml jsem si i několika až vražedných pohledů směrem k obviněnému, když soudkyně četla, z čeho je obviněn a zaujalo mě i stání oné soudní místnosti. Já si jí totiž vždy představoval jako poměrně moderní a svým zevnějškem vypovídajícím o úrovni soudu, ale místnost, kde jsem měl tu možnost být jako by vypadla ze socialistické éry.

Návštěva soudu mi dost dala, byla to pro mě úplně nová zkušenost, která mi pomohla s dotvořením mého individuálního obrazu soudnictví a myslím si, že mi ukázala, že nebudu nikdy mít zájem o to tam stát jako obviněný.